

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1347
31082017

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
192/14.09.2017

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă intitulată Lege privind combaterea exploatării ilicite a locurilor de parcare*, inițiată de domnul deputat PNL Ovidiu Alexandru Raetchi și de doamna senator PNL Alina Ștefania Gorghiu (**Bp. 147/2017**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare crearea cadrului juridic pentru combaterea exploatării ilicite a locurilor de parcare prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea de la 6 luni la 1 an pentru perceperea unei taxe pentru parcare, de către o persoană neautorizată sau care nu are drept de folosință asupra spațiului respectiv. Dacă taxa se percepe pentru un spațiu proprietate publică sau privată a statului, a unei unități administrativ teritoriale sau a oricărei persoane juridice care deține în proprietate, administrează sau exploatează bunuri proprietate publică, pedeapsa este închisoarea de la 9 luni la 2 ani.

Potrivit *Expunerii de motive*, prin această inițiativă legislativă, se preconizează, în esență, combaterea fenomenului percepției, în mod nelegal, a unor taxe de parcare, de către persoane care nu dețin nicio calitate sau autorizare în acest sens, uneori chiar prin utilizarea unor

amenințări, prin ocuparea fără drept a locurilor de parcare cu diverse obstacole, ori prin folosirea unui limbaj licențios.

II. Observații

1. În ceea ce privește modalitatea tehnico-juridică de incriminare a faptelor în discuție, observăm că la **art. 1** din inițiativa legislativă este descrisă forma de bază a infracțiunii de percepere a unei taxe pentru parcare, în orice mod și cu orice titlu, de către o persoană care nu este autorizată în acest sens sau care nu are un drept de folosință asupra spațiului respectiv, iar la **art. 2** din inițiativa legislativă este reglementată forma agravantă a infracțiunii, când taxa este percepută pentru un spațiu proprietate publică sau privată a statului, a unei unități administrativ-teritoriale sau a oricărei persoane juridice care deține în proprietate, administrează sau exploatează bunurile proprietate publică.

Din interpretarea normelor menționate rezultă că, forma de bază a infracțiunii vizează spațiul utilizat drept parcare aflat în proprietatea privată a unei persoane fizice sau juridice, pe când forma agravantă a infracțiunii este circumscrisă ipotezelor în care spațiul se află în proprietatea publică sau privată a unei unități administrativ-teritoriale.

Precizăm că, fapta incriminată la **art. 1** din inițiativa legislativă, poate constitui, potrivit dreptului comun, infracțiunea de înșelăciune (art. 244 din Codul penal¹).

Totodată, menționăm că potrivit art. 33 din *Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, parcare în localități se asigură de către administrația publică locală în locuri special amenajate, în afara benzilor de circulație și a trotuarelor, amplasate de comun acord cu Poliția rutieră. În ipoteza, de altfel, puțin probabilă, de amenajare și utilizare ca parcare publică a unui spațiu aflat pe terenurile proprietate privată a unei persoane fizice sau juridice, aceștia, în calitate de titulari ai dreptului de proprietate privată au la îndemână pârghiile legale necesare protejării

¹ *Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare.*

Art. 244 Înșelăciunea

(1) *Inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.*

(2) *Înșelăciunea săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.*

(3) *Împăcarea înlătură răspunderea penală*

dreptului său, inclusiv protecția legii penale. Considerăm că diferențierea între sancțiunea prevăzută pentru perceperea ilegală a unei taxe în funcție de titularul dreptului de proprietate asupra terenului (prevederea unei sancțiuni mai aspre dacă acesta este proprietatea publică sau privată a statului) este nejustificată și poate ridica probleme de constituționalitate, având în vedere că proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, conform art. 44 din *Constituția României*.

2. Prevederile **art. 4** din propunerea legislativă vin în contradicție cu normele și principiile procesual-penale potrivit cărora soluția de renunțare la urmărirea penală este lăsată la aprecierea procurorului, fără a reprezenta o obligație a acestuia și poate fi dispusă dacă sunt îndeplinite anumite condiții. Art. 318 din *Codul de procedură penală* reglementează acele cazuri când, luând în considerare pericolul social scăzut al faptei în concret comise, persoana și conduita făptuitorului, procurorul apreciază că eventuala continuare a urmăririi penale nu se justifică, fiind de natură a aduce mai multe dezavantaje decât avantaje societății în ansamblul său.

În aceste cazuri, odată cu dispunerea renunțării la urmărirea penală, procurorul poate dispune, de asemenea, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească una sau mai multe obligații, printre care se numără și prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, pe o perioadă între 30 și 60 de zile.

Astfel, având în vedere natura, cât și scopul instituției renunțării la urmărirea penală, precum și faptul că legislația în vigoare nu cunoaște derogări de la această instituție, apreciem că nu se justifică regimul derogatoriu cuprins în prevederile art. 4 și art. 6 din prezenta propunere legislativă.

3. La **art. 4 alin. (2)** se prevede că „*Ordonanța de renunțare la urmărirea penală se înscrie în cazierul judiciar*”, or, conceptul de cazier judiciar presupune existența unei condamnări a persoanei fizice. Prin dispunerea renunțării la urmărirea penală, acțiunea penală se stinge, persoana nefiind trasă la răspundere pentru săvârșirea vreunei infracțiuni.

Astfel, dispozițiile amintite anterior nu sunt în concordanță cu prevederile art. 9 din *Legea 290/2004, privind cazierul judiciar, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, care stipulează expres mențiunile care se trec în cazierul judiciar. Măsura renunțării la urmărirea penală nu produce consecințe juridice din punct de vedere al cazierului judiciar și ca atare nu se impune înscrierea acestei măsuri în evidențele cazierului judiciar.

4. Faptele prevăzute la **art. 5** din propunerea legislativă, mai ales în cazurile în care acestea sunt realizate prin constrângere pot constitui, potrivit Codului penal, după caz, în funcție de circumstanțele concrete ale comiterii acestora, infracțiuni de exploatare a cerșetoriei (art. 214), folosirea unui minor în scop de cerșetorie (art. 215), trafic de persoane (art. 210), trafic de minori (art. 211), rele tratamente aplicate minorului (art. 197) etc, astfel încât nu se justifică incriminarea lor separată.

De asemenea, în cazul în care fapta a cărei comitere a fost determinată sau înlesnită constituie ea însăși infracțiune, determinarea sau înlesnirea poate fi sancționată ca instigare sau complicitate la respectiva faptă, regimul general al *Codului penal* prevăzând pentru instigator și complice aceeași pedeapsă ca pentru autor.

5. Textul propus pentru **art. 8** din inițiativa legislativă nu respectă prevederile art. 78 din *Constituția României, republicată*, care prevede că legile intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în *Monitorul Oficial* sau la o altă dată ulterioară prevăzută în textul acestora.

6. În ceea ce privește conținutul *Expunerii de motive*, apreciem că aceasta nu îndeplinește exigențele impuse în procesul elaborării actelor normative. Astfel, conform prevederilor art. 74 alin. (4) din *Constituția României, republicată*, "*Deputații, senatorii și cetățenii care exercită dreptul la inițiativă legislativă pot prezenta propuneri legislative numai în forma cerută pentru proiectele de legi.*"

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*², soluțiile cuprinse în actul normativ trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența *Curții Europene a Drepturilor Omului*. Totodată, considerăm că este necesar ca *Expunerea de motive* să conțină evaluarea impactului actului normativ, din perspectiva cerințelor prevăzute la art. 31 alin. (1) lit a)-e) din *Legea nr. 24/2000*, respectiv: motivul emiterii actului normativ, impactul socioeconomic, impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani), inclusiv informații cu privire la cheltuieli și venituri, impactul asupra sistemului juridic, consultările derulate în vederea

² *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare.*

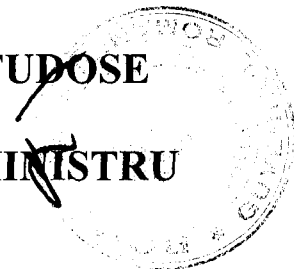
elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, esența recomandărilor primite.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Mihai TUĐOSE
PRIM-MINISTRU

Domnului senator **Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU**
Președintele Senatului